

„ХТО ВІДГАДАЄ?“...

Звідки оця сценка взята, і напише нам перед днем 15-го Листопада, одержить гарну нагороду. Пишіть всі!

Хитрий маляр.

Раз якось замовив дідич
в маляра одного,
Образ на біблійну тему
до салону свого.
Образ цей мав представляти
ще жидівське горе,
Як то Фараон жидів гнав
у червоне море.
А маляр лиш червоної
фарби сляпнув досить,
На великім полотні
й панові приносить.

Дідич образ оглядає
та не мудрий з нього,
А нарешті запитує:
— Що це є такого?
— Як то що? Червоне море!
каже пан: — Ну славно
А деж жиди — маляр на те,
— перейшли вже давно!
Коли так, — пан повідає
деж Фараон дівся?
На це маляр, — таж прецінь
Фараон втопився!

“НОВЕ ТОЧИЛО”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа	10 ц.
Передплата на 12-ть чисел	\$ 1.20
Закордоном і в Канаді	\$ 1.50

Адреса:

“THE NEW GRINDSTONE”

EUGENE BEREZINSKY, Publisher

77 East 7th Street, New York 3, N. Y.

„З РЕДАКЦІЙНОЇ ТЕКИ“.

Скоро, немов сон, минуло теплесеньке літо, фармер зібрав з свого поля пшеничку і жито, Вкоротці вже й кукурузу візьметься стинати і кругленьку бараболюку із рядків конати. Хоч вона тут не так славна як в старому краю, бо хоч я вже давно звідтам але пам'ятаю, Як люди ту бараболюку над всьо вихваляли, бо крім неї не багато іншого щось мали. Раз варили, раз пекли, раз м'яли, раз терли і так як з них вороги вічно шкуру дерли, Вони з тої бараболюки щоднини здерали самі їли цілий рік й худібці давали. Але що я тут про неї буду розводитись як на неї дехто тут не хоче й дивитись, А головно панночки ну та й молодіці, як лиш тільки у котрої троха згрубнуть лиці Так вона на бараболю й дивитись не буде, кажучи, що з грубо-лиціх посміхаються люде, Та ви справі тій пригляньтесь з переду і ззаду й на проблеми, які будуть, самі знайдіть раду, Бо я, мушу вам признатись, занятий по вуха, хотів б кожному на світі підкріпити духа. Хотів б я всіх розважити, всіх розвеселити, щоби всім на всьому світі було краще жити. Та самому воно тяжко, бо люди що знають зо всіх сторін із просьбами листи присилають, Один просить „що робити як жінка чіпається!“ другий знова як до него дівчина всміхаєсь, Третій пише що робити, щоб його любили, а четвертий, щоб сусіди в спокою лишили. Жінки також дуже часто листи присилають ну а вони міліони різних проблем мають. Одна хоче, щоби її всі хлопці любили, друга жалувєсь, що в мужу нема на всьо сили, Третя знова, що сусідка до мужа леститься, а четверта, коли її доленька всміхнеться! Про політику також всі мене питають й на „точило“ когось взяти як можуть бла-гають.

І я мушу старатися всім все догодити — бо бажаю, щоб всім було веселіще жити. Може колись вони зате мені вдячні будуть, а може діставши раду, раз на все забудуть. Але це вже їхнє діло, я своє сповняю а вас усіх добрі люде, кличу, завзиваю, Причиніться й ви, щоб всім життя краще плило кажучи їм хай читають все „Нове Точило“. *Ебер.*

„З листів до нашої Редакції“

В третьому числі свого журналу в колумні „З Редакційної Теки“ був зазив, щоби не робити різниці між *старими* й *новими*, а всім разом спільно працювати для загального добра. Думку цю можна назвати золотою, але скажіть так самі, хто започаткував різницю? Я певна того, що не *старі*, а таки *нові*.

Ми старі, що могли те й робили, допомагали їм на скатальщині, на просьби висилали ашуранси (афідавіти), всім серцем і душею бажали їх сюди, бо це наші брати, сестри, та коли пощастило, показалося, що воно цілком не так, всьо на що вони спромоглися чи то на рідних землях, чи на скитальщині. для нас тут було „дорогим“, кожна брошура, книжка, журнал і газета. Зате все, що ми тут придбали, для них це попросту нічо варте. Ми не так освічені як вони, наші діти не так талановиті як їхні, наші організації не так ведені як вони могли б їх вести, наші священники не вміють проповідей виголошувати, а часописи і журнали, котрих редагують вже редактори з рідних земель, котрі так само як і вони приїхали сюди зо скитальщини, так само для них безвартісні.

Міста Америки, тої одинокої на світі країни, до котрої вони всі перше всіх на світі простягали руки, просячи прийняти їх, не такі вірцеві як міста Німеччини чи теж інших держав, де вони були нічим іншим а не вільниками. Податки, котрих вони так як і ми всі тут мусимо платити, це також велика кривда для них. Лад в тій сприятливій для них країні також їм не доводилося, словом кажучи, нічо їм тут не подобалося і з нічого вони тут не є задоволені.

Отже скажіть будь ласка, чи і ми маємо з їхніми думками і словами годитися, не

обороняти всього того, що ми тут маємо, і хто з ким має єднатися, чи вони мають вступати до наших Союзів та Організацій давно вже основаних і вірних Америці, чи ми маємо відпуратись всього того, що ми тут збудували-створили, а горнутися до тих партій й партійок, котрих вони тут стараються творити.

Н. С. Т.

Від Редакції. — Подібного змістом до Вашого листа, ми друкували в другому числі нашого журналу, та на Ваші питання, радимо Вам держатися всього того, що Ви і ми з вами досі держалися, а люде, котрі діставшись тут не є вдоволені і нічого їм тут не подобалося, хай застановляться над приповідкою „мовчи язичку а будеш їв кашу“.

Чи між передплатниками вашого журналу є більше католицького, чи православного віровизнання? *Гоцул з Коломиї.*

Від Редакції. — Ми ніколи не питаємо людей, якого вони віровизнання, бо вважаємо це не нашим обов'язком, нашим одиноким обов'язком є нести “Сміх для всіх”.

Чи ви вірите в сповнення снів, як що так, то прошу напишіть мені, до кількох днів сни сповняються?... *Мекізракський.*

Від Редакції. — В сні віримо і ні, бо приріром як нам присниться, що ми виграли 100.000 доларів, то ми і уваги на той сон не звертаємо, бо знаємо, що віруючи в той сон, ми самі себе пошили б в дурні. Зате як нам присниться, що прийшов рахунок довгів в друкарні, то в той сон ми віримо і то свято, бо довгів ми все маємо аж по саміські вуха.

А що вже до кількох днів сні сповняються, то признаємось Вам, що ми ще не спрактикували, однак вкортці переконаємось, бо от, минувшої ночі нам снилось, що Ви приєднали для нашого журналу 10 нових передплатників, знаючи Вас, в цей сон ми свято віримо, але до кількох днів він сповниться, це вже залежить вповні від Вас.

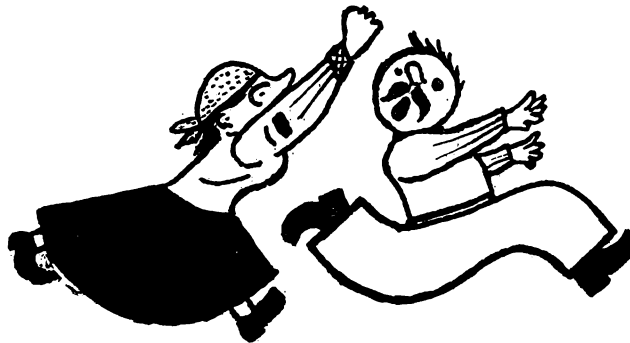
Відвага.

Він: Я так тебе кохаю, що за одно твоє словечко готовий самому дияволу заглянути в очі...

Вона: Ну, коли так, то... порозмовляй з мамою!

Він: Їй Богу, не маю відваги!

Гірше Атом Бомби.

Била жінка чоловіка по пиці і в спину і кричала на весь голос:—Ратуйте, бо гину! Почув крик цей сусід Василь, вбігає до хати приглядається і питається,— кого ж ратувати? На те жінка:— Себе враже, я бо лиха нині, гони звідси! — й макогоном, бух його по спині. Почухався сусід з болю й на двір вибігає, ось вам баба з пекла родом, нишком промовляє Вона гірше Атом бомби, гірше субмарини, аж двох мужчин звоювала, не взяло години. Щастя тільки, що торпеди у собі не мала, а то була б нас напевно на кусні порвала. Оцю відьму треба б скоро до Кремля післати то не треба було б навіть А-Бомби кидати.

“ДОРОЖНЕЧА”

(Докінчення)

Ти з привеликого жалю, забув навіть і про похорон, але я тямив,— продовжав собака — для тебе ось і похоронив покійницю,... в своїм жолудку, бо чиж не краще лежати в теплім жолудку, чим в зимній, сирій землиці?

Я це зробив для тебе, бо люблю тебе, і не лиш це, памятаєш як господиня їдила тобою, а я ні на крок тебе не лишав, де ти, там і я. Одного разу напали на тебе дві чорні собаки нашого священника, яких ти так боявся, пригадуєш собі? От я і кидаюсь на них — в твоїй обороні — борюся з ними і одну убиваю на смерть. Правда, що потім господар збив мене за це, та я ані разу не нарікав, був радий, що прислужився тобі чим-небудь.

Кінь переступив з ноги на ногу, — та це правда — відозвався по хвильці подуми, — ти тоді оборонив мене, давні то часи, різно бувало, але скажи вже раз, що ти мав чи бажав зі мною бесідовати?

Собака аж завив — ох, чи одно друже, чи одно, найперше скажу, що важко жити на світі, дуже важко і чим день то важче, не йде до ліпшого. Та скажи вперед, як з твоєю ногою? Знаю, що ти обрізався на дріт і бачу, що криваєш. Чи не поліпшало ще? Чи лічить тебе господар?

Кінь зареготався. — З моєю ногою, чим далі то гірше, пухне і болить, а навіть починає гнити, а про ліки і не згадує, з першу лічили і ліпше було, господар засипав рану йодоформом, та від двох місяців засипає вапном, бо, мовляв війна, йодоформ по дорожжів, і наслідки дуже погані. Вапно лише розжирає гірше рану, спричиняє страшний біль, словом шкодить, не помагає, нога гірше пухне, наче б хотіла сказати, що вже швидко стану вічною калікою.

На добавок не дає більше сіна, ані вівса, бо війна, вигнав на пасовище, де мушу ходити, а це гірше на мою ногу. Болить страшенно, а виною всего та дорожнеча, ліки дорогі, овес дорогий, сіно також.

— Ох, дорожнеча, дорожнеча, — повторив собака! це щось страшного, я ще гірше відчуваю її від тебе, мяса вже не їм два місяці, товщів ніяких не дістаю, а кість як кинуть, коли то гола мов скала над морем, а порожня наче суха тростина, нічого немає ані зверху, ані в середині. Дорожнеча все поїдає,... подібно з молоком і хлібом, не дадуть, бо мовляв дорожнеча, кажуть хлєпати помий...

А знаєш друже мій, я не з простих собак, я щось наче б шляхтич, або боярин між собаками, в моїх жилах пливе кров новофундланта, мимо того голодую, або хлєпчу мерзкі помий.

Подумай лише — перед двома тижнями довелося мені влетіти до кухні через відчинені двері, роздивляюся, а там на столі цілий хліб і повний горщик масла. Ех, думаю собі, — це добре — та й в ту мить з'їв — було втікати, але дурна собака вдача, ще забажалося влизати горщик з масла,... саме тоді вернулася господиня і скільки крику наробила, наче б хтось з'їв її рідну матір, на це з'явився господар, а коли довідався, що сталося, так і крикнув з привеликої люті: хліб і масло за дорогі тепер для собаки! Давайте діти стрільбу — я його навчу.

І уяви собі друже, що значить дорожнеча! Давніше то я не хотів їсти хліба з мас-

лом, хоч і давали, а тепер? За один хлібець і одробину масла господар стрілив до мене, просто, та й годі!

Щастя тільки, що з него лихий стрілець, ціляв на два кроки і не вцілив гаразд, набій вибив мені одно око та й відорвав ухо — то все. Я ще остався в живих, та чи це життя серед таких обставин? Дорожнеча не дає нам жити, Гинь без часу!

Дорожнеча, дорожнеча, шепотали оба зі собакою при чім не запримітили, що господар надходить.

А той підійшов і крикнув: — Лисий, ти чого так похнюпив голову? Чому не пасешся? Не думай, що дістанеш вівса; йди пасти-ся! В противнім случю я тебе застрілю, каліко. Овес за дорогий для таких здохляків.

Почувши присуд господаря, собака аж підскочив з радости.

— Буде м'ясо, і товщ, і кости — загавкав. Стріляй швидше господарю, — приговорював — стріляй! — і бігав довкола Лисого.

Кінь стрепенувся. Глянув з обридженням на собаку, а коли той зближився до задньої ноги, копнув його з цілої сили.

— На, маєш фальшивий, лукавий друже — гукнув до нього, — це моє мясо...

Собака перекоївся кілька разів, виплював три зуби і загавкав з болю: — В часі такої дорожнечі, годі чогось надзвичайного сподіватись від голодного собаки...

Голод лиш одно право знає — їсти.

Хто це є?...

В старім краю
сіяв гречку,
В Німеччині — — —
знайшов течку.

Десь на морю
з глузду збився,
А тут — — — — —
професором зробився.

„Дешевим коштом“

Правдиве.

Фарма Семена Макуха нагадує воєнний фронт, куди оком поглянеш, якісь насипи, рови, шанці, будь-то недавно відбувалася тут завзята баталія.

Одного разу приїхав до Семена далекий сусід Максим Перемелюк, і дивується видом розрицьканого подвіря.

— Вапимери! — що то сталося?

Заклопотаний Семен пояснює... Та то бачите при-

іхав до нас браток моєї жінки, він, скиталець, кравчий професор археолог, а тепер в Нью Йорку посудини мие, і таке мені наробив, — бо каже, що тут колись мешкали індіани, то можна щось викопати, але натінг-дунен, бо копав три дні фор натінг, і наробив мені трюблю, а тепер мушу все вирівнювати та привести до порядку.

Ну, а деж він тепер, той „архильога“ — запитує Максим Перемелюк.

Та, поїхав назад до респторанту, але казав, що знов приїде, бо він сюр, що щось мусить викопати, і тим собі зробить славу в Америці.

То гуд, як приїде, — каже знов Максим, але ви зараз присилайте його до мене, бо в мене на подвірю він напевно щось відкрити, і ще чоловік буде мати велике нейм, як потрапить на добре місце.

За кілька днів на подвірю Перемелюка показалася незнайома персона, форма убрання, особливо тирольської форми капелюшок, зараз відкрило особистість незнайомого.

А, галов, галов! — привітав Максим пана професора. — Мені ваш швагер казав, що ви щось шукаєте в землі, а в мене фарма велика, є де розігнатися.

Дякую, дякую, за так прихильне відношення до мене, як рівнож прошу дозволити джагана і лопати, а я зараз візьмуся до археологічної праці, — з успіхом заговорив пан професор.

Максим скоренько знайшов лопату, завів пана археолога недалеко старої барни (стайні), і каже:

— Копайте пане, може щось з того буде, а я мушу їхати до тавну, і за три години повернуся.

Як вернувся Максим з тавну—місточка, заприми-тив спітнілого, як руда миш, пана професора, який сидів на купі свіжої землі і дивився в порожню яму, в якій нічого не міг знайти.

— Шкода моєї праці, — перший заговорив професор, — моє переконання, що в тій околиці індіанців не було, отжеж яму треба загорнути і попрощатися з вами...

— Ні, ні, не треба загортати ями, нехай так буде! — відповів вдоволений Максим. А ви пане не журіться, ще колись натрафите на індіанців, ну так і гуд бай вам, і я вам дякую за вашу тяжку працю, бо то було мене багато коштувало, а так дурничка, буду мати за форнатінг яму на виходок. Де Матрака.

=====

Лікарство.

*Вибравсь панок на село
ніби віддыхати,
стрів дівку, несла воду,
почав розмовляти.*

*— Що за чудна ти богиня
що за красавиця!
які гарні в тебе очі,
і рум'яні лиця.*

*Серце у мене так б'ється
годі й видержати!...*

*приблизився й дівчину
хотів вже цілувати.*

*А та його коромеслом,
— Ось лікарство пане,
від того вам серце зараз
битись перестане.*

Від Партії „Не журись“

В 2-гому числі цього річника ми писали Вам про основи нової, понад всі інші наші партії, партії всіх партій і жадної, партії „Не Журись“.

Нині скажемо, що помимо огіркового сезону, коли на всенародній ниві праця майже завмерла, до нашої партії записалося кілька десятків членів, за що на тому місці складаємо їм всім щиро подяку та вітаємо їх в рядах нашої партії.

Віriamo, що тепер по закінченню огіркового (літнього) сезону, більше людей впишеться в ряди нашої партії і тому для добра всіх тих, що не мали нагоди читати оповістки про нашу партію, і тому, щоб позначити їх з її ідеологією, ще раз повторяємо, що:

„Одиноким кличем нашої партії є „Сміх Для Всіх“, а офіційним органом, журнал „Нове Точило“. Членом партії може стати кожний, окрім комуністичної голоти, з котрої ні Богові, ні чортові користи нема. Вкладка виносить всього дол. 1.50, за котрі член одержить 12-ть чисел „Нового Точила“ і гарну премію.

Гимн нашої партії був поміщений на першій сторінці 2-го числа цього річника, хто не читав, просимо написати до редакції, а вишлемо його. Більше в тій справі напишемо в слідуєчому числі нашого журналу, а нині ще раз всіх просимо: Ставайте самі та знакомим своїм кажіть, хай стають членами одинокої безпартійної партії „Не Журись“.

*Остан Безнагавиченко
Почесний Голова.*

=====

„Медицина“

Ребека так докучала своєму Абрумкові, так його гризала, так його пилювала, що бідний Абрумко аж захворів з того.

А коли Абрумко лежав і Ребека виділа, що то зле, що Абрумко лежить, так побігла скоро до аптеки і принесла медицину.

— Ай вей, Абрумку, дивись, дивись, я принесла тобі медицина, і то таке, що від тої медицина тобі полекшає і ти цілком будеш здорове!

— Ох, мій, — простогнав Абрумко — ніяке медицине вже мені не допоможе, я вже буде „цин-тойт“ йди геть, я не хочу твоє медицина.

— Ой гевелт! — вздихнувши глибоко сказала Ребека. — Але послухай моє Абрумкі, що я тобі

буде казало. Тото медицине то воно таке добре, що ти будеш здоров за три дні... я тобі тото каже, а коли ти від тої медицина не будеш здоров за три дні, то я тобі кажу, що я буду скакати з моста в воду...

— Будеш скакати з моста в воду? — запитав цікаво Абрумко — дай, дай тое медицина сюди, хай скоро його випю. Лемко.

„СТРІЛЕЦЬКІ ЖАРТИ“

подає
Усусус Довговус.

Досі, писав я вам переважно жарти стрілецько - військові, та нині позволю собі написати кілька жартів цивільного стрілецтва, тобто такого, що не ходить у бої, а тільки на полювання.

Один з стрільців-хвальків одного разу почав таке: — Іду я собі раз, — каже він — лісом, коло Петрового дуба, дувлюся, стоїть серна і мох скубає. Я приложив фузію до ока, пальнув — серна стоїть. Я другий раз, — ані задрожить. Одуріла дурна коза чи що, подумав я собі. Наладовав я фузію третій раз — бух! — нічо. Знов бух! — і знов нічого. Кажу вам, стріляєм п'ятнадцять разів, всі набойки вистріляв, а тота дурна ані не рушилася. А чи знаєте, прошу вас, чому? А то попросту тому, що глуха була пся-віра, от що, глуха як пень!

Другий не менший хвалько, будучи раз в товаристві почав:

Слово вам даю, що минушого року, за одним вистрілом я забив аж три зайці, отут таки в мого швагра на фармі.

— Але як це могло бути? — запитав один з цікавих.

— Та от як, — продовжував наш хвалько. — Одного поцілів набій, другий згинув зі страху, а третій утопився з жалю по втраті товаришів.

З стрілецьких, військових, скажу тільки дещо про науку рекрутів.

Одного разу хорунжий Петро Кишка запитує рекрута Федя Репету.

— Скажи мені, для чого твоя шабля є крива?

— Шабля є тому крива, щоб ударові надати більшої сили...

— Брехня! — крикнув хорунжий. — Шабля тому є крива, бо як би була проста, то не могла б влізти до твоєї кривої похви — осле один!...

Шлюбний настрій.

До уряду цивільного стану приходять молоді пара. Урядник стверджує, що молодий є комп'ютно п'яний і каже:

— Я не можу вас вінчати, йдіть до дому витверезіться і тоді прийдіть знову.

За кілька днів та сама пара приходять вдруге. Урядник стверджує, що молодий знову в безнадійному стані і каже до молоді:

— Пані, чому ви постійно приходите до вінчання зо своїм судженням в нетверезому стані?

— В тому то і справа, — каже відданиця — по-тверезому він не хоче йти.

Жалібне Танго.

Він познакомився з нею в літниськовому ресторані. Оркестра грає ніжно-пискливе танго. Він просить її до танцю. Вона відмовляє. Він просить її в друге:

— Тільки один, однісінький раз!

— Ну, то добре, — годиться вона з чарівною усмішкою. — Але гуляймо в похоронному темпі, бо я маю жалобу. Минулого тижня помер мій чоловік...

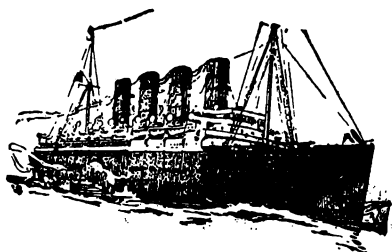
Один з наших критиків оглядає картину що її малював адепт образотворчого мистецтва і скритикував композицію і світло-тіні малюнку.

— Як ви можете мене так критикувати! — запитав обурений адепт. — Ви в житті не намалювали ані одної картини.

Це ще нічого не доказує — відповів спокійно критик, — я знаю приміром, що яєчниця є все добра річ, хоч в житті я не зніс ні одного яйця.

За Мітлою.

Як пасажир на пароплаві.

Коли большевики почали ліквідувати НЕП і крамарів стали висилати на Соловки, знайомі питають жида-крамаря:

— Меєровіч, як проживаєте?

— Ах, не питайте... як пасажир на пароплаві, нудить, а тікати нікуди.

„Новий лад“.

*Про новий лад на тім світі
вже різні писали,
Навіть пляни досить гарні
людям представляли.*

*Та я кажу, щоб новий лад
на тім світі мати,
Треба всім лиш відовчитись
по чуже сягати.*

*Бо коли так далше будуть
як тепер робити,
Так про новий лад на світі
школа й говорити.*

*Шкода праці, труду й грошей,
шкода часу дорогого,
Шкода навіть сподіватись
ладу кращого, нового.*

*Бо новий лад, як вам кажу,
тільки тоді буде,
Коли по чуже добро слгати
відовчуться люде.*

*Або, щоб нам легше було
справу розібрати,
Як не будуть свого носа
в чужу гречку плати!*

Евгенко.

„Жіночі шпильки“.

Жінка, що висміває чоловіку — легко про нього забуває, коли за ним плаче, — ніколи... поки не прийде інший на чергу.

Жінка, котра любить чоловіка, вихвалює його завжди перед другими чоловіками — перед жінками... ніколи.

Здійснилась мрія.

Два приятелі з дитячих літ зустрічаються по довших роках розлуки. Розмова, самозрозуміло, сходить на давно пережиті часи.

— Скажіть мені, Остапе, — говорить по якійсь хвилині один з них, — чи з ваших давніх дитячих мрій хоч одна здійснилась?

— Так, одна здійснилась, коли мене мати тягала за волосся, я скрито молився, щоб мені випало волосся. Ну, і бачите: я тепер цілком лисий!

Клопіт.

— Петрусю, не плач тепер, бо мама спить.

— А коли ж буду плакати, коли мама не спить, то не дозволяє мені плакати.

Лінивий.

Мати до лінивого сінка:

— Михасю, вий собі личко, бо тітка зараз прийде.

— А як не прийде, то що я тоді зроблю.

Ріжниця.

Вона: Тобі що не говори, то одним вухом увійде, а другим вилетить.

Він: А тобі що не скажи, то двома вухами ввійде, а одним язиком вилетить.

Дипломат.

— Тату, що таке дипломат?

— Це чоловік, що завжди пам'ятає про день уродин жінки, а забуває про вік її уродин.

Пригода.

Мама дала Степанкові два п'ятдесятцентових срібняків і сказала:

— Іди, сінку, до крамниці та купи за одних п'ятдесят центів цукру, а за других шинки.

Побіг наш Степанко до крамниці, повернувся до дому та й плаче:

— Чого плачеш, Степанку? Чи не загубив гроші?

— Ні, мамо, не загубив, але срібняки перемішались і я не знав, за яких п'ятдесят центів купити цукру, а за яких шинки.

Партійний Кінь.

*Хто в воза коней запряга
то гречно їх не просить...
Ти пан Степан сказав, що вже
того порядку досиш!*

*І загнздавши раз коня,
він став його питати:
„Чи вас у корінь запрягти,
чи з боку, пане брате?“*

*Коштовні віжки почепить,
чи з простої сириці,
Чи в голу руку взять батіг
чи брати в... рукавиці?*

*Та кінь партійний певно, був,
а то й диністом може,
Бо на улесливі слова
він відповів: „О, Боже!“*

*Язык ваш любо так бrenить,
мов Сталін у красолі,
Але було мене спитать
як був я ще на волі...*

*Я знаю — віжки всі цупкі:
чи з шовку, чи з сириці;
Батіг усякий дошкуля
із вашої правиці.*

*Та і ще скажу: як чорт-зна-що
я сам возити маю,
То ліпше буде, як і вас
я також загнуждаю.*

Іван Манило.

„Мішок всім цікавих новинок“

назбирала
Олена Всезнайкова.

НЮ ЙОРК. — Перед тутешнім судом відбувається розправа і суддя запитує обвинуваченого:

— Ви, слухані в слідстві, призналися зараз, що билисьте Степана. — Скажіть нам тепер, яким образом могли ви його так побити?

Обжалований: Та прошу ясного суду, я не бив його жадним образом, а молотком.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. До одної з тутешніх аптек зайшов раз приглуховатий за лікарством, а коли вже йому дано, питається о належитість.

Аптекарь відповідає, що 75 центів.

Та глухий не дочув, лише що п'ять центів, тому і питає аптекаря кілька разів:

— Що п'ять центів?

Коли вже аптикареві сприкрилося таке допитування і видячи, що не дійде з приглуховатим скоро до ладу, крикнув з пересердя.

— Дайте вже п'ять центів і йдіть до чорта, я і так заробив на вас два центи.

ПІТСБУРГ, ПА. — До одного з тутешніх добродіїв заходить бідний і просить о милостиню.

— Дорогий приятелю, — відповідає запитаний — я вам нічого не можу дати, бо маю убогого брата і його мушу спомогати.

— Але, — каже дальше просячий — ваш брат казав мені власне, що з голоду вмирає, бо ви йому нічого не даєте.

— Ну тож і бачите, коли я рідному братові нічого не дав, то вам тим певніше нічого не дам.

ТОРОНТО, КАНАДА. — Малий Юрко вбігає з вулиці до хати й плаче:

— Мамо, насварить на Петруся, бо він мене бив.

Мати вибігає з хати, а Петрусь реве на подвір'ю і кров йде йому з носа.

— Та якжеж він тебе Юрку бив, коли йому кров йде з носа?

— То я так боронився — відповів Юрко.

ЛЬВІВ, УКРАЇНА. — До годинникаря заходить червоноармієць, кладе на стіл доволі великого будильника й каже:

— Слухай, зроби мені з нього два малих годинники.

— Але ж товаришу, це неможливо — проситься годинникарь.

— Ах, ти дурак та й годі — відказує червоноармієць — як я з військової шинелі зроблю три діточі плащі, то ти з такої великої штуки не потрапиш збити двох?

МОСКВА, СССР. — Стрінувшись двох громадян, один каже до другого:

— Ти чув? Сьогодні Сталін мав поганий настрій: він застрілив вже трьох секретарів.

— Невже ж це вже через те, що комуністи програві в Кореї?

— Гірше! Йому капнуло з носа і погасило люльку.

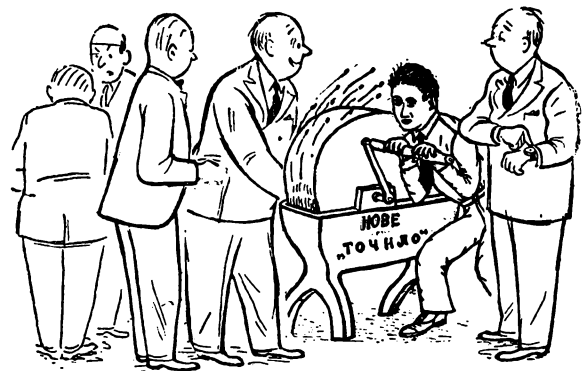
МІЛВОКІ, ВІПІ. — Стрінувшись тут двох приятелів, один запитав другого:

— Щоби ти волів мати, 12-ть тисяч доларів, чи 12-теро дітей?

— Волю мати 12-теро дітей — відповів запитаний.

— А то чому? Чи ти справді так любиш дітей?

— Та ні, але коли буду мати 12-теро дітей, то більше не буду хотіти, а коли буду мати 12-ть тисяч доларів, то буду хотіти більше.

Ми радіємо, що Ви цікавитеся нашим журналом і оглядаєте його зо всіх сторін. Але чи Ви вже вислали свою передплату? Як що ні, так вишліть ще нині! За 1.20 центів, одержите 12-ть чисел і гарну нагороду. Вислати можна готівкою в листах, або чеками чи моні-ордерами, які треба виписувати на імя:

Eugene Berezinsky

77 E. 7th Street, New York 3, N. Y.